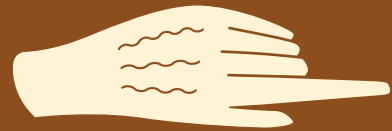


# De buurt van Boon

A walk around  
Boon's block





tot het Hilton Hotel en het Grand Bazar shoppingcenter. Het luisterrijke warenhuis Vaxelaire-Claes aan de andere kant van de Groenplaats is het nog slechter vergaan. Niet lang na de sluiting in 1974 is het complex aan de overkant van Ganterie Boon gesloopt en vervangen door het Rubenscenter, een kantoorgebouw met een winkelgalerij. In de jaren 1990 neemt de Karel de Grote-Hogeschool er zijn intrek, om in de jaren 2000 nog eens volledig te worden omgebouwd tot een nieuwe campus.

Vandaag rest van Vaxelaire-Claes alleen nog de herinnering aan lang vervlogen shoppingtijden. Hetzelfde geldt helaas ook voor een andere belangrijke waarde in de winkelbuurt van Ganterie Boon: kleermaker en herenmodezaak 't Meuleken. Meer dan 120 jaar was deze familiezaak een icoon uit de Antwerpse modesector, waar klanten van ver buiten de stadsgrenzen naartoe trokken voor een nieuw deftig kostuum – hoeveel jongens hebben op hun communie geen pak van 't Meuleken gedragen? De zaak gaat terug tot de tweede helft van de 19de eeuw, toen kleermaker Jan Baptist van Noten een atelier opende in de Kammenstraat, richting de Vrijdagmarkt, op de hoek met de Gierstraat. Het ging hem, en later zijn nazaten, voor de wind: 't Meuleken van de familie Van Noten stond bekend voor kwaliteit en een uitgebreid aanbod. Op een gegeven moment, na de Tweede Wereldoorlog, stelde 't Meuleken meer dan 150 mensen te werk. Het



De hoek van de Lombardenvest met wat vandaag de Geefsstraat is, omstreeks 1931. Op de achtergrond is nog een stukje van het warenhuis Vaxelaire-Claes te zien, destijds de overbuur van Boon.

The corner of Lombardenvest with what is today Geefsstraat, around 1931. In the background, you can see part of the Vaxelaire-Claes department store, Boon's opposite neighbour at the time.



Een fusie in 1974 luidt de zwanenzang in van het ooit zo mooie warenhuis Vaxelaire-Claes. Niet veel later wordt het gebouw tussen de Groenplaats en de Lombardenvest gesloopt; deze foto dateert van enkele jaren daarvoor.

A merger in 1974 heralds the end of the once beautiful Vaxelaire-Claes department store. Not long after, the building between Groenplaats and Lombardenvest was demolished. This photo was taken a few years earlier.

't Meuleken in de Kammenstraat was een begrip in Antwerpen. Op de foto hierboven uit de jaren 1930 zie je het bord en een glimp van de etalage van de kleermaker die toen nog op de hoek met de Gierstraat zat. De foto rechts werd meer dan 30 jaar later genomen. Tegenover het Modepaleis zie je de gevel van de modernistische nieuwbouw van 't Meuleken.

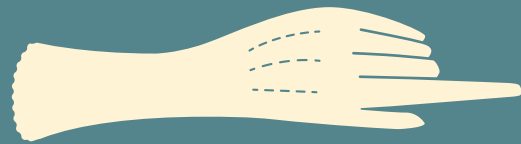
't Meuleken in Kammenstraat was a household name in Antwerp. The above photo from the 1930s shows the sign and a glimpse of the tailor's shop window, which was then on the corner with Gierstraat. The photo on the right was taken more than 30 years later. Opposite the Modepaleis you can see the façade of the modernist new building of 't Meuleken.

was extensively renovated and refurbished. Today, it is home to the Hilton Hotel and Grand Bazar shopping centre, which were built after Cauwe's car park was demolished. The upper-crust Vaxelaire-Claes department store on the other side of Groenplaats met an even worse fate. Not long after its closure in 1974, the building across from Ganterie Boon was demolished and replaced by the Rubens Centre, an office building with a shopping arcade. In the 1990s, the Karel de Grote University of Applied Sciences moved in. In the 2000s, the building underwent a major restoration as part of its transformation into a new campus.

Today, all that remains of Vaxelaire-Claes is the memory of long-forgotten shopping days. Unfortunately, the same applies to another crowd-puller in the fashion district, namely menswear shop and tailors 't Meuleken. For over 120 years, this family business was an icon of Antwerp's fashion industry, attracting customers from beyond the city limits who bought all their new suits here. So many boys were suited up by 't Meuleken for their communion. In the second half of the 19th century, tailor Jan Baptist van Noten opened an atelier in Kammenstraat, in the section nearer to Vrijdagmarkt, on the corner with Gierstraat.

# De winkel van Boon

Boon's shop



architect de wanden vrijhouden voor zoveel mogelijk opbergruimte. De onderste kasten zijn gesloten, daarboven prijken open rekken die volledig gevuld zijn met zo'n 300 op maat gemaakte blauwgroene kartonnen opbergdozen voor de handschoenen. De dozen zijn in de loop van de jaren sporadisch vervangen als dat nodig was. Zo kunnen de handschoenen vandaag nog altijd op dezelfde, optimale manier bewaard worden als in 1929: op hun kant in de dozen, gerangschikt per paar en per soort, maat en kleur. Behalve het feit dat versleten dozen vervangen werden is er op meer dan 90 jaar tijd eigenlijk nog maar één ander interieurelement aangepast, en dat is het licht in de winkel: het originele achthoekige verlichtingselement tegen het plafond, met daarrond gestileerde bloemenkransen, bleek in de jaren 1950 toch wat een te zwakke lichtbron, en daarom zijn er nog twee plafondluchters bij gekomen.

De oorspronkelijke kassa uit 1929 is er nog altijd. Ze staat op een smalle vrijstaande houten console in het midden van de achteraan gelegen alkoof: zo was het mogelijk om de toonbanken vooraan enkel te gebruiken om klanten te bedienen, en kon het afrekenen wat afgeschermd gebeuren.

The original cash register from 1929 is still there. It has been installed on a narrow, free-standing wooden console in the centre of the rear alcove. This meant that the front counters were used to serve customers, whereas they could pay in privacy for their purchases in the alcove.



De dozen zijn sober maar ogen luxueus. Ze horen onlosmakelijk bij de winkel en werden mee geïntegreerd in het ontwerp van Bollekens. De afmetingen en kleur zijn afgestemd op het donkerbruine hout, en dragen zo bij aan de artistieke en architecturale beleving.

The boxes are plain but luxurious. They are part and parcel of the shop and were integrated into the design by Bollekens. Their dimensions and colour match the dark brown wood, enhancing the artistic and architectural experience.

for as much storage space as possible. The lower cabinets are closed, whereas the open shelves above them are lined with 300 custom-made blueish-green cardboard boxes for storing gloves. Some of the boxes have been replaced over the years as needed. Today, gloves are thus still stored in the same way as they would have been in 1929: on their side in boxes, arranged by pair and by type, size and colour. Besides the odd box, there is only one other interior element that has changed in the past 90 or so years, and that is the lighting in the shop. In the 1950s, it became clear that the original octagonal luminaire against the ceiling, with stylised floral wreaths around it, did not provide sufficient light, which is why two chandeliers were added.

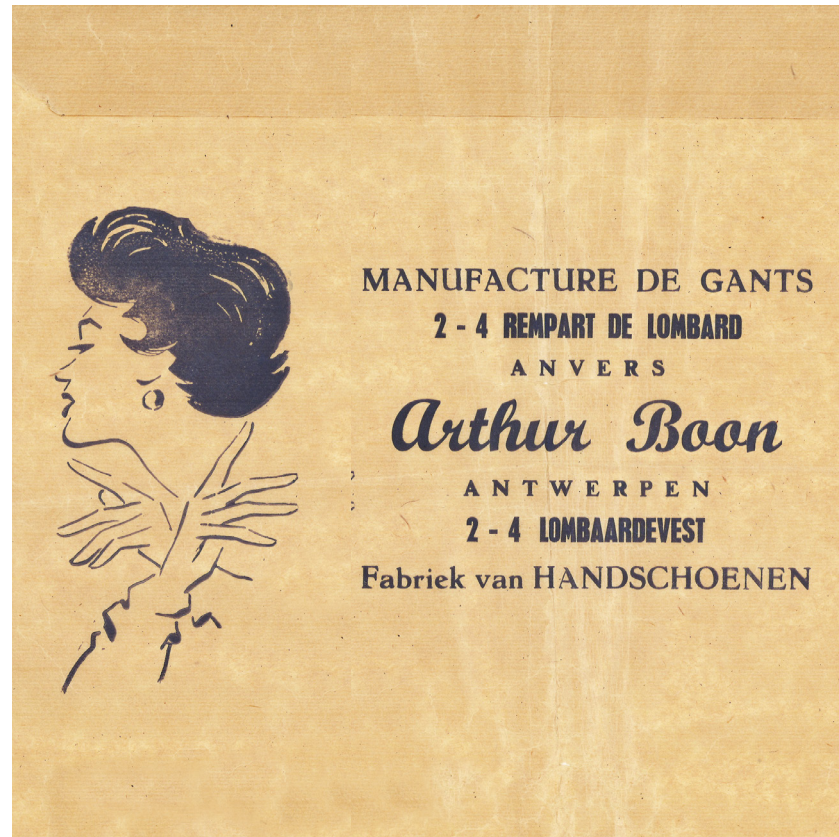
right. The entrance door is in the centre of the shop. A deeper 'alcove' with a marble fireplace and working coal stove sits at the opposite end of the middle axis and is flanked by two mirrors and two sconces. The Art Deco details in the wooden panelling are decorative but sometimes also functional, such as the shelf for handbags at the till.

The shop walls also stand out, with oak cabinets that cover the wall from the marble skirting boards, almost reaching the ceiling. By deliberately choosing to install two free-standing counters, the architect was able to use the walls

Hij is altijd een echte bon vivant gebleven, die positief in het leven stond, niet alleen als zakenman maar ook in zijn drukke sociale leven.

Het netwerk en de uitstraling van Arthur Boon zijn allicht ook een stukje van de verklaring voor het succes van zijn zaak, maar wanneer op 1 januari 1971 in België de btw wordt ingevoerd, blijkt de tijd rijp om te kijken hoe de ganterie ook zonder Boon kan blijven bestaan. Gelukkig had hij de perfecte kandidaat voor overname vlak naast zich: zijn partner, steun en toeverlaat, Maria. In tegenstelling tot Boon zelf, zag zij het wel zitten om zich in de btw-wetgeving te verdiepen en een nieuw kassasysteem te installeren en, veel belangrijker, zij kon terugvallen op haar jarenlange ervaring als verkoopster en rechterhand van mijnheer Boon: ze was de ideale nieuwe eigenaar om de kwaliteit, service en traditie van de ganterie verder te zetten. Natuurlijk bleef Boon zelf nog wel aanwezig op de achtergrond, boven de zaak. Hij grapte vaak dat hij een sukkelaar was geworden nu de zaak niet langer van hem was, omdat het nu Maroushka was die hém maandelijks geld gaf. De zussen Sarteel en de winkeldames van toen herinneren zich dat de nieuwe eigenaresse preciezer was dan haar man: als de zaken goed draaiden, stopte Boon zijn aangenomen nichtjes of winkeldames al eens extra geld toe, of extra centen om kleding te gaan kopen, en drukte hen dan op het hart om dat maar niet aan tante Maroushka te zeggen. Zij was strikter, maar heeft de winkel altijd verzorgd als een juweeltje.

Aan het einde van zijn leven heeft Arthur Boon niet alleen zijn winkel, maar ook zijn familienaam overgelaten aan de goeie zorgen van Maria Peeters: enkele jaren na de overname van de winkel is hij met haar getrouwd. Zo is tante Maroushka dan ook officieel 'mevrouw Boon' geworden. Eindelijk, want in de praktijk was ze dat al jaren. Helaas moest ze niet lang na hun huwelijk al afscheid nemen van haar man. Er volgde een emotionele rouwperiode, waarin mevrouw Boon gelukkig wel altijd een beroep kon doen op haar vriendinnen, en op haar personeel. De ganterie was in goede handen.



At the end of his life, Arthur Boon left his shop and family name in the excellent care of Maria Peeters, marrying her a few years after she had taken over the shop. And that is how Aunt Marouska officially became 'Mrs Boon'. Finally, because in practice, she had been mistress of the house for years. Unfortunately, her husband died soon after they married. An emotional period followed, during which Mrs Boon was fortunately always able to rely on her friends and staff as she mourned her husband. The glove shop was in good hands.

←  
Dit zijdepapier werd van 1948 tot 2000 gebruikt om handschoenen in te pakken.

This silk paper was used to wrap gloves from 1948 to 2000.

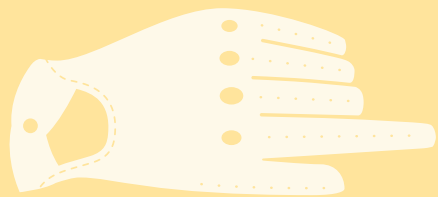


←  
Arthur Boon in de jaren 1950 met enkele van de vrouwen die de toekomst van zijn zaak hebben veiliggesteld: viak achter hem, met haar hand op zijn arm, staat Maria Peeters alias Maroushka en onmiddellijk naast haar staat Marthe Ghiste. De jonge vrouw met de witte ketting op de voorgrond is Marthe's oudste dochter Liliane. Uiterst links zit nog een tante, Lenny, die soms kwam helpen in de zaak; de overige twee mensen op de foto vormen een vriend echtpaar.

Arthur Boon in the 1950s with some of the women who secured the future of his business: standing right behind him, with her hand on his arm, is Maria Peeters alias Maroushka and immediately next to her is Marthe Ghiste. The young woman with the white necklace in the foreground is Marthe's eldest daughter Liliane. On the far left is another aunt, Lenny, who sometimes came to help in the shop; the other two people in the picture form a couple friends of the Boons.

# De handschoenen van Boon

Boon's gloves



*Kwaliteit, service, aanbod en traditie: voor sommige winkels zijn het keuzes waar talrijke vergaderingen aan te pas zijn gekomen, op zoek naar een manier om omzet te verzekeren. Maar voor Ganterie Boon zijn deze waarden een vanzelfsprekendheid. In de jaren 1920 was dit hoe de kledingretail werkte, en zoals in het vorige hoofdstuk beschreven wordt, heeft sindsdien geen enkele van de uitbaters van Boon de drang gevoeld om dit bewezen recept aan te passen. Het hoofdingrediënt daarin zijn natuurlijk de handschoenen. Tot op vandaag is Boon een echte speciaalzaak, waar enkel handschoenen voor dames en heren worden verkocht, gemaakt door ambachtsmensen in vooral Franse, Hongaarse en Italiaanse ateliers.*

## BEDREVEN ATELIERS

De Italiaanse oprichters Ghianda maakten zelf handschoenen, maar sinds de overname door Arthur Boon in de jaren 1920 heeft de ganterie in de Lombardenvest geen eigen productieatelier meer. Wel werden en worden er een aantal exclusieve designs gemaakt door Ganterie Boon: de uitvoering daarvan gebeurt in een extern atelier, maar het ontwerp is van en voor Boon en nergens anders te vinden. Herstellingen worden nog steeds ter plaatse manueel uitgevoerd – tot op vandaag. Die handigheid wordt door de uitbaters en de verkoopsters doorgegeven van generatie op generatie. Ook het adresboek van de beste leveranciers is iets wat de ene generatie deelt met de volgende. Zo bleef Patsy Sarteel de ateliers bezoeken waar haar voorgangster Maria Peeters – tante Maroushka – zaken mee deed, in navolging van haar overleden echtgenoot Arthur Boon. Een vaste stop in de jaren 1970, 1980 en 1990, was bijvoorbeeld Maison Fabre in het Franse plaatsje Millau. De luisterrijke etentjes waarop de vertegenwoordiger van Fabre zijn klanten dan graag trakteerde behoren tot het verleden, maar de fabrikant houdt tot op vandaag, 100 jaar na de stichting, de aloude *savoir-faire* levend, en weet met zijn kwaliteitsvolle lederen handschoenen een hedendaags publiek aan te spreken.

Service is heilig bij Ganterie Boon. Net zoals in de jaren 1920 kunnen klanten er vandaag nog steeds hun handschoenen binnenbrengen om ze te laten herstellen. De winkeldames doen dat met de hand en je hoeft er niet voor te betalen.

Service is sacred at Ganterie Boon. Just as in the 1920s, customers today can still bring in their gloves to have them repaired. The saleswomen do this by hand and at no additional cost.



Quality, service, range and tradition: for some shops, these decisions will be preceded by multiple meetings to ensure good turnover. But at Ganterie Boon, these values are a given. In the 1920s, this was how clothing retail worked, and, as described in the previous chapter, none of the owners at Boon ever saw a reason to change this recipe for success. The gloves are obviously the main ingredient. To this day, Boon is a speciality shop which only sells gloves for women and men that are made by skilled artisans in French, Hungarian and Italian ateliers.

## ONLY THE BEST WORKSHOPS

Ghianda, Boon's Italian founders, produced the gloves they sold themselves. After Arthur Boon acquired the business in the 1920s, the glove shop at Lombardenvest no longer had its own production workshop. However, Ganterie Boon did and still does carry several exclusive designs, which are executed in an external workshop. The design is by and for Boon only and cannot be found in any other shops. Repairs are

still done manually on site to this day.

This dexterous skill is passed down from generation to generation by the owners and saleswomen. So is the notebook with the contact details of the best suppliers. Patsy Sarteel kept visiting the workshops that her predecessor Maria Peeters – Aunt Maroushka – did business with after her husband Arthur Boon died. In the 1970s, 1980s and 1990s, Patsy would always visit Maison Fabre in the French town of Millau. While the sumptuous dinners that Fabre's sales representative used to treat his customers to are now a thing of the past, the manufacturer's *savoir-faire* and quality leather gloves continue to appeal to a contemporary audience.

weliswaar vraag naar vegan handschoenen, en Sofie Possemiers is, toen zij de winkel overnam, actief op zoek gegaan naar mooie alternatieven voor lederen handschoenen die aan de kwaliteitsnormen van Boon voldoen. Maar al bij al blijft die vraag beperkt.

Een paar mooie lederen handschoenen is dan ook een perfect duurzame keuze, als ze jaren meegaan tenminste. En dat geldt zeker voor elke handschoen die je bij Boon kan kopen. De meeste ervan worden met de hand gemaakt, in Europa, in kleinschalige en artisanale bedrijven. Daar werkt men met de allerbeste en dus meest slijtvaste ledersoorten, en op een manier die zo min mogelijk afval oplevert. Het duurzame productieproces omvat in sommige gevallen maar liefst 28 verschillende ambachtelijke technieken en begint op het moment dat Ganterie Boon een bestelling plaatst bij de leverancier. Pas als die weet wat zijn klant aankoopt, gaat hij op zijn beurt leder kiezen en de huiden bestellen waaruit de handschoenen gemaakt zullen worden. Door enkel de nodige hoeveelheden van soorten en kleuren in te kopen, wordt in het handschoenatelier geen onnodige stock bewaard en wordt er geen leder verspild.

Wanneer de juiste huiden binnenkomen bij de handschoenfabrikant, hebben ze al een reeks manipulaties achter de rug: ze zijn ontwold, ontvet, geloid en eventueel geverfd in functie van de bestelling van de opdrachtgever – de handschoenmaker. Als ze daar arriveren en het atelier zich gevuld heeft met die typische geur van leder, gaan de *coupeurs* aan de slag. Eerst bereiden zij het leder voor op de *coupe*: ze doen bijvoorbeeld talk op de gladde kant van het leder om het mooier te laten glanzen, en maken de andere kant vochtig met een sponsje, om het leder flexibeler te maken. Dan volgt een fase waarin het leder opnieuw en opnieuw uitgerekt wordt. Dat vraagt fysieke kracht en kennis, want het vel mag natuurlijk niet scheuren en moet overal even dik zijn. Door het leder zo uit te rekken zorgt men ervoor dat het nadien, bij het naaien, niet meer kan bewegen. De uiteindelijke handschoen zal zo ook veel elastischer zijn. Het vel wordt dus tot het alleruiterste gebruikt: er gaat echt niks verloren.

Vervolgens leggen de *coupeurs* de patronen op de vellen om te bepalen hoeveel handschoenen eruit gehaald kunnen worden, om



suppliers at specialised trade fairs. Visiting such fairs from time to time is part of the job of running a glove shop. Arthur Boon excelled in networking, making it a point to keep up with the latest industry trends.

His goddaughter Patsy Sarteel, meanwhile, found trade fairs weren't her favourite part of the job. She would mainly visit them to look for nice woollen or cotton gloves from Italian manufacturers. And even so, she only bought limited amounts of those: to this day, as was always the case in the past, Boon continues to specialise in leather gloves. About 80% of the shop's range consists of leather gloves in various colours, models and finishes, with or without a silk or cashmere lining, in different sizes. There has been an uptick in demand for vegan gloves in recent years, so Sofie Possemiers actively set about finding nice alternatives to leather gloves that meet Boon's stringent quality standards when she took over the shop. But all in all, demand remains rather limited.

A pair of nice leather gloves is a sustainable choice, that is, if they last for several years. And this is definitely the case for all the gloves you can buy at Boon. Most of them are made by hand in Europe, in small-scale, artisanal enterprises. These manufacturers work with the very best and, therefore, most hard-wearing leathers in a way that generates as little waste as possible. In some cases, the sustainable production process includes as many as 28 different craft techniques and starts the minute Ganterie Boon places an order with the supplier. When the latter knows what his customer wants, he selects the right leather and orders the hides from which the gloves will be made. By buying just the quantities it needs of the different types and colours, the glove workshop avoids wasting leather and excess stock.

By the time the hides are delivered to the glove manufacturer, they have already undergone several treatments. They will have been tanned, degreased and possibly dyed in line with the customer's orders, the glove maker in this instance. The 'cutters' then set to work in the atelier, which is filled with the distinctive smell of leather. First, they prepare the leather for the 'coupe' or cutting: they might sprinkle talc on the smooth side of the leather to make it look glossy and moisten the other side with a sponge to make the leather more supple. In the next phase, the leather is gently stretched again and again. This requires physical strength and unique expertise, as you do not want the hides to